

Endvidere vil det være rimeligt at inddrage efter-skolernes og de øvrige frie skolers erfaringer med kombinerede uddannelses- og opholdsmiljøer.

Det er imidlertid af afgørende betydning, at der til disse kortere kursusforløb, hvad enten de opbygges som indslusningskurser til basisuddannelsen, som 2. dels uddannelser eller som helt specielt tilrettelagte uddannelsesforløb, knyttes en nærmere fastsat erhvervskompetence. Disse kursusforløb bør frem for alt være attraktive tilbud til den gruppe unge, der ellers ville indgå i den såkaldte restgruppe. Det forhold, at erhvervslivet i voksende grad ikke selv længere påtager sig optræningen af disse unge, understreger betydningen af, at denne opgave bliver løst tilfredsstillende.

I tilknytning hertil må man være opmærksom på, at unge, der søger en fortsat uddannelse efter folkeskolen, i visse tilfælde vil være forhindret i at påbegynde denne som følge af minimumsalderskrav eller begrænsninger i kapacitet på uddannelsesinstitutionerne. Dette gælder især for piger, der søger uddannelse inden for social- og sundhedssektoren. Disse oplever i dag et brud i deres uddannelsesforløb, og det må derfor anses for væsentligt, at der på længere sigt etableres en større grad af samordning mellem disse uddannelser og de øvrige ungdomsuddannelser. Herved vil man kunne bidrage til mere lige uddannelsesmuligheder for begge køn og mindske risikoen for, at de unge mister lysten til fortsat uddannelse som følge af ventetiden.

Ad 4.

Det må være en følge af ungdomsuddannelsernes ligeværdighed, at det – uanset hvilken ungdomsuddannelse man har valgt – bliver muligt ved gennemgang af supplerende kursus at kvalificere sig inden for et bredt område til optagelse ved videregående uddannelse eller at opnå erhvervskompetence.

Ved udtrykket studiekompetence må man sondre mellem almen og speciel kompetence. Den almene studiekompetence giver de kvalifikationer af almen karakter, som er en nødvendig forudsætning for enhver videregående uddannelse. Denne almene kompetence forudsættes opnået gennem enhver ungdomsuddannelse, dvs. 9 år i folkeskolen efterfulgt af en normalt 3-årig ungdomsuddannelse.

Herudover vil det som forudsætning for at kunne gennemføre visse videregående uddannelser være nødvendigt, at den almene kompetence suppleres med særlige forudsætninger, hvis art og indhold afhænger af den pågældende videregående

uddannelse. Dette er den specielle studiekompetence.

I de tilfælde, hvor påbegyndelsen af en videregående uddannelse stiller krav om en speciel kompetence, må kravene hertil – såvel teoretiske som praktiske forudsætninger – nøje fastlægges, og der må i rimeligt omfang etableres kurser, der letter muligheden for, at de uddannelsessøgende kan opnå denne specielle kompetence.

Der bør så vidt muligt stiles mod, at sådanne supplerende kurser kan afvikles inden for en tidsramme på 1/2–1 år.

Adgangsvejene til universiteterne og andre længerevarende uddannelser er igennem de senere år udvidet sådan, at også andre uddannelser end studentereksamen accepteres som grundlag for optagelse, navnlig hf og højere handelseksamen. Disse uddannelser giver ligesom studentereksamen almen studiekompetence, men må eventuelt suppleres med de særlige forudsætninger, f. eks. et bestemt fremmedsprog eller matematik på højeste studentereksamensniveau, som er nødvendige for det enkelte konkrete studium (speciel studiekompetence).

Ud over denne åbning af de lange og mellem-lange uddannelser må der lægges vægt på, at også de kortere videregående uddannelser, der supplerer og udvider erhvervskompetence fra de faglige ungdomsuddannelser, er åbne for studerende med forskellig forudgående uddannelse.

Det videre arbejde med adgangsveje til de videregående uddannelser og udformningen af ungdomsuddannelserne i fremtiden bør koordineres. De unge må ventes typisk at søge deres ungdomsuddannelse og deres eventuelle videregående uddannelse inden for samme interessefelt. Derfor bør overgangen fra ungdomsuddannelse til videregående uddannelse lattes ved, at de specielle forudsætninger for en videregående uddannelse i vidt omfang kan fås gennem de ungdomsuddannelser – både studieforberevende og faglige – der ligger indenfor samme eller beslægtede fagområder. Der bør bevidst sigtes mod, at det højeste uddannelsesniveau inden for en uddannelsessektor kan nås fra alle ungdomsuddannelser i sektoren, uden at en væsentlig tid skal bruges til supplerende gennemførte uddannelser.

Den adgangsbegrænsning, der praktiseres nu på grundlag af loven fra 1976 (lov nr. 315 af 10. juni 1976 om adgangregulering ved videregående uddannelser), bygger på det hidtidige system i ungdomsuddannelserne og på de gammelkendte adgangsveje til de videregående uddannelser.